

Arrest

nr. 34 296 van 17 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In 2002 kwam de verzoekende partij als toerist België in. Op 25 mei 2004 is de verzoekende partij voor de eerste maal in het huwelijk getreden met V.D.C. van Belgische nationaliteit.

Op basis van haar huwelijk dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in en wordt zodoende in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 22 december 2004 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor 5 jaar en onbeperkt verlengbaar.

Op 19 maart 2007 zijn de verzoekende partij en haar echtgenote uit de echt gescheiden.

Op 27 september 2007 wordt het huwelijk van de verzoekende partij nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde ten gevolge een schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Gent op 15 januari 2009.

Op 11 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, die op 24 augustus 2009 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) REDEN VAN DE BESLISSING :

Motivering :

art. 7, 3° wet van 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: De betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdane V.D.C. met als enige bedoeling een verblijfsrecht in België te verkrijgen. Dit huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 27.09.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep van Gent op 15.01.2009 (referentie 2007/AR/2833) Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 28.07.2009. .

Art 7,2° wet van 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten: Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken vaardigt het bevel om het grondgebied te verlaten uit om reden dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 13.08.2009 stelt:

art. 7, 3° wet van 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: De betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdane V.D.C. met als enige bedoeling een verblijfsrecht in België te verkrijgen Dit huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 27.09.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep van Gent op 15.01.2009 (referentie 2007/AR/2833). Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 28.07.2009.

Art. 7,2° wet van 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten: Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging.

Verzoeker en mevrouw V.D hebben elkaar in 2003 leren kennen. Korte tijd later zijn zij gaan samenwonen te Lokeren.

Verzoeker had in 2003 de toelating gekregen om zich in Italië te vestigen doch aangezien mevrouw D. bevreesd was om haar vriend kwijt te raken, heeft zij hem gevraagd om bij haar te blijven in België.

Meer dan een jaar later, op 25 mei 2004 zijn partijen in het huwelijk getreden om reden dat mevrouw V.D. zwanger was van hun eerste kindje, niet om verblijfsrechtelijke redenen.

Het huwelijk werd wel degelijk geconsumeerd, hetgeen een tegenindicatie vormt voor een schijnhuwelijk.

Toch werd bij vonnis d.d. 24.10.2007 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde geoordeeld dat het huwelijk nietig is en geen uitwerking zal hebben in België.

Bij arrest d.d. 15.01.2009 van het Hof van Beroep te Gent werd dit vonnis bevestigd.

Verzoeker heeft steeds betwist én betwist tot op heden nog steeds dat zijn huwelijk werd aangegaan teneinde verblijfspapieren te bekomen. De feitelijke juistheid van de motieven om het huwelijk te vernietigen laat de wensen over.

Uit bovenstaande feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het centrum van zijn belangen gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het arrest d.d. 15.01.2009 van het Hof van Beroep te Gent om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. (...)

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de betrokkene door zijn gedrag de openbare orde geschonden heeft en het feit dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De verzoekende partij betwist de motieven die tot de vernietiging van het huwelijk hebben geleid. De verzoekende partij stelt dat zij en mevrouw V.D elkaar hebben leren kennen in 2003, dat ze korte tijd later zijn gaan samenwonen, dat de verzoekende partij in 2003 de toelating gekregen had om zich in Italië te vestigen doch aangezien mevrouw D. bevreesd was om haar vriend kwijt te raken, heeft zij hem gevraagd om bij haar te blijven in België, dat zij in het huwelijk zijn getreden om reden dat mevrouw V.D. zwanger was van hun eerste kindje, niet om verblijfsrechtelijke redenen, en dat het huwelijk wel degelijk werd geconsumeerd, hetgeen een tegenindicatie vormt voor een schijnhuwelijk. Zij stelt dat de feitelijke

juistheid van de motieven om het huwelijk te vernietigen te wensen overlaat, maar stelt wel dat deze objectief correct zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt die deze verklaringen staven, maar zich beperkt tot het geven van een andere versie en verklaring van de feitelijke vaststellingen, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 7, 2° en 3°. De door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gedane vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde zich uitsluitend heeft gebaseerd op het arrest d.d. 15.01.2009 van het hof van beroep te Gent om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij in dit onderdeel van het middel geen concrete elementen aanbrengt die deze verklaringen staven en die aannemelijk maken dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en haar beslissing op een niet correcte feitenvinding heeft gestoeld.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsverplichting zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaantvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook. (...)”

2.5 De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM betrokkene niet vrijstelt van de verplichting tot het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat artikel 8 van het EVRM niet

kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verlichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij vooreerst aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De verzoekende partij toont echter niet aan dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt.

De verzoekende partij stelt enkel dat zij haar 'centrum van haar belangen' in België heeft en verwijst naar haar sociale relaties. De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr.140.615).

De verzoekende partij voert geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.6 In de mate waarin verzoekende partij de schending van artikel 12 van het EVRM opwerpt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet verder uitwerkt. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS